

ת"פ 16428/05 - איל אבולפייה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 16428-05-13 מדינת ישראל נ' אבולפייה

מספר בקשה: 42

לפני כבוד השופטת הדסה נאור

איל אבולפייה ע"י ב"כ עו"ד שחר מנדלמן

ה המבקש:

נגד

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אליעזר ביאלין

המשיביה:

החלטה

לפני בקשה חוזרת לעיון מחדש בהכרעת הדין, לאור פסק דין, שניtan לאחרונה וענינו פרשנות עבירות האוימים, הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז- 1977 (להלן: "חוק העונשין").

הבקשה הועלתה לפני הדיון שקדם להגשתה בכתב ובהחלטתי לדוחות את הבקשה קבוצתי כי לא מוכרת לי האפשרות לעיון מחדש בהכרעת דין שניתנה על ידי וכי המקום לבחון את ההלכה החדשה לאור קביעותי בהכרעת הדין נתונה לערצת הערעור.

ה המבקש לא ראה בהחלטה זו סוף פסק ו החליט להגיש בקשה ארוכה ומנותקת בניסיון לשכנعني לחזור בי גם מההחלטה זו - קרי: עיון חוזר על החלטה שדנה בבקשתה לעיון חוזר.

התשובה לבקשתה זו מצויה דואק באספרו של המלומד י. קדמי, על סדר הדין בפלילים (כרך ב' תשנ"ח), עמ' 910, עליון, בין היתר, סומר ב"כ הנאשם את נימוקיו לפיהן נתונה לבית המשפט הסמכות לעיון מחדש בהכרעת הדין שניתנה על ידו.

בקטע המצווט על ידי ב"כ הנאשם בבקשתו, מתיחס המלומד קדמי לאפשרות הבאת ראיות שלא במהלך התקין של הבאת הראיות ואפילו לאחר שהשמע את פסק דין, אך מסיג זאת ומוסיף "אם עדין לא קם מכיסאו באותו יום עובדת".

נתתי דעתני גם לפסיקה הנוספת המוזכרת בבקשתה ולפיה במקרים חריגים ונידירים אפשר בית המשפט להביא ראיות נוספות גם לאחר מתן הכרעת הדין וטרם מתן גזר הדין.

האפשרות של הבאת ראיות גם לאחר מתן פסק הדין מצויה בסעיף 211 לחוק העונשין, הקבוע כי גם בשלב הערעור רשיי בית המשפט, אם היה סבור כי הדבר דרוש לעשיית צדק, לגבות ראיות או להוראות לערכאה הקודמת לגבות ראיות שיורה.

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - oz © verdicts.co.il

מהחר שאפשרות זו קיימת, אפשרה הפסיקה לערכאה הראשונה, אף זאת במסורה, לגבות את הראות הנוספות עוד טרם הגיע העניין לדין בפני ערכאת הערעור.

בעניינו מדובר בהלכה, שלדעת ב"כ הנאשם יש בה כדי לשנות את הכרעת הדין וזה כבר שאלה של ערכאת הערעור לדון בה לאחר שהכרעת הדין ניתנה בבית המשפט גם מפסיקו, שכן אפשרות אחרת לא מצויה בחוק סדר הדין האזרחי ואין מדובר בסמכות טבואה של בית המשפט.

למעלה מהנדרש אצין כי אני סבורת שאין פסק דין שניית לאחרונה, רע"פ 15/8736, צובי בר נ' מ'. (פורסם בנתנו) (להלן: "פס"ד צובי בר"), ועליו סומר ב"כ הנאשם את טיעונו בבקשתו לעיון חוזר, יכול לסייע לנายน ואין בו לעניות דעתך כדי לשנות מהקביעות ה.labour והן המשפטיות עליהן מבוססת הכרעת הדין.

מעבר לכך שב"כ הנאשם מפרש את הכרעת הדין, המתיחסת לעבירות האיים באירוע הראשון לאיום השני, כאילו היא מבוססת על עקרון הלגיטimitiy שבדברי האיים - מסקנה ופרשנות שאינם מבוססים על הקביעות שהכרעת הדין, ניתן להוסיף ולקבע כי אין בפסק דין צובי בר כדי לשנות מקביעותי לפיהן יש בדברים שנאמרו על ידי הנאשם לסופה ממשום דברי أيام.

לאחר שאמצתי כאמינה את גרסתו של סoiseה ודחיתתי מפנייה את גרסתו הבלתי מהימנה של הנאשם לגבי אירוע זה, ניתן לקבוע כי גם על פי פסק דין צובי בר התמלאו יסודות עבירות האיים, הן בפן הפיזי הקבוע ב"התנהגות הראשונה", שמבטא איום והן "בתנהגות השנייה [...]" ומבטא פגעה באחד הערכיים המוגנים המפורטים בלשון הסעיף, על פי פרשנותה של כב' השופטת ד' ברק ארץ.

האיום שהשמע הנאשם כלפי סoiseה מבטא פגעה, שלא כדין, בערך המוגן של פרנסתו של סoiseה, המפורט, בין הערכיים המוגנים בסעיף 192 לחוק העונשין.

גם על פי הפרשנות לעבירות האיים שנקבעה בפסק"ד צובי בר ולפיה "הרכיב 'שלא כדין' מתיחס אך ורק למילה 'פגיעה' הצמודה למונח זה. במקרים אחרים, יש לבחון האם ההתנהגות העתידית הגלומה באיום (התנהגות השנייה) היא התנהגות 'שלא כדין'", יש לקבוע כי הנאשם ביצע את עבירות האיים.

האיסור של פגעה בערך מגן זה נקבע בחוק יסוד: חופש העיסוק.

איום בפגיעה שלא כדין בפרנסתו של אדם על ידי פגעה בחופש עיסוקו, על דרך של פניה לגורם המוסמך לאשר את עיסוקו או לשלול את רישיונו לעסוק במקצועו כנהג מונית- משרד התחבורה - מהוות עבירה של أيام.

לסיכום, "שתי התנהגות השונות" המוזכרות בפסק"ד צובי בר כמהוות את יסודות עבירות האיים מתקיימות בעניינו.

הן ההתנהגות הראשונה, המהווה מעשה פיזי המבטא איום - בדברים המאיימים שהشمיע - והן ההתנהגות השנייה, המבטאת פגעה שלא כדין באחר הערכים המוגנים המפורטים בלשון סעיף 192 לחוק העונשין.

סוף דבר: נוכח כל האמור לעיל אני שבה ודוחה את בקשת הנאשם לעיון חוזר בהכרעת הדין שניתנה על ידי בתאריך .11.9.16

המציאות תשלח עותק ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, י' שבט תשע"ח, 26 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.